BOAT Butlletí oficial de l'Arquebisbat de Tarragona

Núm. 805 18 d'abril de 2026 Pàg. 001

HOMILIA

En motius de l'Aplec diocesà. Catedral de Tarragona, 25 d'abril de 2026

Benvolguts germans i germanes,

Ens hem reunit avui a la catedral, cor de la nostra Església diocesana, convocats per una paraula que ressona amb força en el cor de Pasqua: «som cridats».

No és tan sols un eslògan bonic: és una veritat profunda que travessa tota la Sagrada Escriptura i que avui, d'una manera especial, se'ns revela amb claredat en les lectures que hem escoltat. Som cridats perquè Déu parla, perquè Déu cerca, perquè Déu no abandona el seu poble.

En l'Evangeli segons sant Joan, Jesús es presenta com el Bon Pastor, aquell que coneix les seves ovelles i que les seves ovelles reconeixen la seva veu. No és una relació anònima ni distant: és una relació personal, íntima, viva. El Bon Pastor no condueix masses indiferenciades, sinó persones concretes, amb nom i història. Com els qui estem avui aquí. I això ens interpel·la: reconeixem nosaltres la seva veu? Ens sabem cridats pel nostre nom?

En aquest Quart diumenge de Pasqua, diumenge del Bon Pastor, la Paraula ens porta al centre de la fe: Crist ressuscitat és viu, ens coneix, ens estima, i continua cridant-nos: «Les meves ovelles escolten la meva veu; jo les conec, i elles em segueixen», ens ha dit Jesús.

Això és el cristianisme en la seva arrel més fonda: una relació viva amb una veu que ens coneix des de dins.

En la primera lectura, dels Fets dels Apòstols, veiem com aquesta crida, per obra de l'Esperit Sant, a més de ser per nosaltres, és «per a tots aquells que ara son lluny, però que el Senyor, el nostre Déu, cridarà». Aquí descobrim que la crida no és exclusivista, sinó universal. Déu no deixa ningú fora. Tots hi som convidats. Tots som cridats. Com ho va fer amb sant Marc que avui, dissabte, en celebrem la seva festa, ell que fou company de Pau en el seu primer viatge apostòlic i deixeble de Pere, esdevenint el seu intèrpret en l'escrit de l'Evangeli que porta el seu nom.

El salm responsorial ens recorda, amb una senzillesa que commou, que el Senyor ens «guia per camins segurs per l'amor del seu nom». Amb ell podem passar «barrancs tenebrosos» sense tenir por de res, perquè la seva «vara de pastor» «asserena i conforta». Ell és el nostre «pastor i guardià», afirmava també avui la primera carta de sant Pere.

Vivim en un món ple de sorolls: presses, preocupacions, discursos que prometen molt i omplen poc, pors que desgasten l'ànima. I enmig de tot això, la veu del Bon Pastor no crida més fort: parla més endins.

La veu de Jesús no imposa, no humilia, no esclafa. La seva veu:

consola quan estem cansats,

aixeca quan caiem,

orienta quan no sabem cap on anar,

i obre horitzons quan tot sembla tancat.

Per això avui aquesta trobada diocesana és una gràcia, perquè ens permet tornar a escoltar:

Escoltar Déu.

Escoltar-nos entre nosaltres.

Escoltar el clam del món.

Hem vingut com a poble: infants, joves, adults, preveres, diaques, religiosos, laics, famílies, persones que busquen, persones que pateixen, persones que esperen. I tots, cadascú des de la seva història, portem dins una mateixa set: la set d'una vida que tingui sentit.

I avui l'Església ens recorda: la teva vida no és fruit de l'atzar; és vocació.

Ser cridat vol dir que la nostra existència no està feta només per conservar-se, sinó per donar-se. No hem rebut la vida per retenir-la, sinó per convertir-la en do.

Això connecta profundament amb el que hem compartit avui en aquesta jornada, i amb la reflexió del Dr. Francesc Torralba: **s**om cridats a donar-nos amb esperança. Quina expressió tan evangèlica...!

Perquè l'esperança cristiana no és ingenuïtat.

No és optimisme superficial.

No és pensar que tot anirà bé perquè sí.

L'esperança cristiana neix d'un sepulcre buit.

Neix d'un Crist que ha travessat la nit, el dolor, la mort, i n'ha sortit vencedor.

Per això la nostra esperança no és una emoció passatgera: és una Persona viva que

camina amb nosaltres.

Potser avui alguns de nosaltres ens sentim cansats. Potser hi ha ferides, decepcions, rutines, desencisos. Potser fins i tot ens hem acostumat a una fe sense tremolor, sense novetat, sense joia.

Però la crida que ens fa el Senyor no és abstracta. Té concreció en la nostra vida diària. Som cridats en les nostres famílies, en els nostres treballs, en les nostres comunitats parroquials. Som cridats a estimar, a perdonar, a servir. Som cridats a ser testimonis de l'Evangeli enmig del món.

Som cridats a donar-nos:

en la fidelitat quotidiana,

en la paciència amb els qui estimem,

en el servei discret que ningú veu,

en el compromís per una Església més fraterna,

en la proximitat als pobres,

en la reconciliació,

en la transmissió de la fe.

La crida de Déu no és només per a uns quants «especialistes» de l'Evangeli. És per a tothom! La vocació no és un privilegi d'alguns: és la forma cristiana d'entendre la vida.

Un pare o una mare que estima amb entrega: és resposta a una crida.

Un jove que es pregunta sincerament què espera Déu d'ell: és resposta a una crida.

Un mossèn fidel enmig de les dificultats: és resposta a una crida.

Una persona gran que sosté la comunitat amb la pregària: és resposta a una crida.

Una comunitat que acull, acompanya i surt a l'encontre: és resposta a una crida.

I avui, reunits com a diòcesi, aquesta crida es fa també comunitària. No caminem sols. Som Església. Som un poble en camí. I aquest aplec és un signe visible d'aquesta comunió. Aquí, a la catedral, cor de la diòcesi, experimentem que la fe no és una aventura individual, sinó una realitat compartida.

En aquest sentit, el Bon Pastor no només ens crida individualment, sinó que ens re-

uneix. Ens fa poble. Ens fa Poble sant de Déu. Ens dona una missió comuna. Ens fa sentir diocesans. I això és especialment important en el nostre temps, marcat sovint per la fragmentació i l'individualisme. La crida de Crist ens uneix, ens reconcilia i ens envia, tot mirant el futur amb esperança.

D'altra banda, aquesta trobada d'avui pot ser, i ha de ser, un pas en la nostra preparació espiritual per a un esdeveniment que viurem amb gran goig: la visita del papa Lleó XIV a casa nostra, a Barcelona, en la trobada a l'estadi de Montjuic i, sobretot a la Sagrada Família, i també a Montserrat. És un motiu d'agraïment. Lleó XIV, visitant a alguns, ens visita a tots. La mateixa trobada amb els bisbes, expressarà, sens dubte, la comunió profunda que tots tenim amb el successor de Pere.

El Sant Pare ve a confirmar-nos en la fe. Aquesta és la seva missió, com a successor de Pere. I nosaltres volem acollir-lo amb el cor obert, amb una fe renovada, amb un desig sincer de conversió. No es tracta només d'un esdeveniment extern, sinó d'una oportunitat interior. El Senyor ens visita a través del seu servent. I ens pregunta, com a Pere: «M'estimes?». Per això, germans i germanes, preparem-nos-hi espiritualment des d'ara.

Tornant ara al motiu de l'aplec diocesà d'avui, procurem que aquesta trobada no sigui un moment aïllat, sinó l'inici d'un camí. Un camí de pregària, de reconciliació, de compromís. Un camí en què tornem a escoltar la veu del Bon Pastor amb més atenció i amb més il·lusió.

El Bon Pastor no es cansa de buscar-nos. No es resigna a perdre cap ovella. Ens crida, ens espera, ens acull. I ens diu: «No tinguis por». Hem comentat abans com a tots ens crida, i ens crida personalment, pel nostre nom. I jo penso que a més d'un dels qui estem en aquesta trobada, us crida d'una manera més concreta: a una vocació específica, al servei de l'Església, a una entrega més radical. Potser, al ministeri ordenat o a la vida consagrada. No apaguem aquesta veu. No la silenciem. La diòcesi necessita testimonis valents, homes i dones disposats a dir «sí».

I tots, sense excepció, som cridats a la santedat. Aquesta és la vocació fonamental. No és un ideal reservat a uns pocs, sinó una crida universal. En la vida ordinària, en les petites coses, en la fidelitat de cada dia.

Jesús Ressuscitat no es cansa de venir-nos a buscar.

Aquest és el gran consol del Bon Pastor: ell no estima una idea de nosaltres; estima la nostra realitat concreta. Amb les nostres llums i ombres. Amb els nostres entusiasmes i les nostres fragilitats.

I no ens pregunta primer si som perfectes.

Ens pregunta si estem disposats a escoltar.

Per això aquesta jornada no acaba amb uns tallers ni culmina només en una celebració ben organitzada.

Tot això és valuós, sí. Però el més important és una altra cosa: que avui, en algun racó del cor, cadascú hagi sentit de nou la veu del Senyor.

Potser dient-nos:

«No tinguis por».

«Torna a començar».

«Confia».

«No et tanquis».

«Dóna't».

«Jo soc amb tu».

Estimats germans i germanes: En una terra com la nostra, marcada per una llarga història de fe, de testimoni, de martiri i de santedat, avui se'ns confia una missió preciosa: fer audible la veu del Bon Pastor en el món d'avui. No amb estridències. No amb superioritat. Sinó amb la humilitat de qui ha estat estimat primer.

Que aquesta Eucaristia ens renovi per dins. Que ens torni la joia de creure. Que ens doni coratge per servir. Que ens faci una Església menys preocupada per conservar i més disponible per sortir. Que ens faci deixebles amb esperança.

Perquè sí: som cridats. Cridats a escoltar. Cridats a caminar junts. Cridats a donar-nos. Cridats a estimar.

I el Bon Pastor, que ens ha reunit avui, no deixarà mai d'acompanyar-nos.

Que Maria, Mare del Bon Pastor, ens acompanyi en aquest camí. Que ens ensenyi a escoltar, a acollir, a respondre. Amén.